

RANDI JACOBSEN
KALMAR LINDENSKOV

Seinasta hálfva árið hefur arbeiðsplássið hjá tí 37 ára gamla Niels Christian Nolsøe verið Elektron á Stara-vegi í Havn.

Hann kom úr einum sera spennandi arbeiði við nógvum møguleikum at koma víðari. Tað var hjá donsku ráðgevandi fyrirkuni Peter Mathiesen. Niels Christian er sivilverkfrøðingur.

- Arbeiðið var sera spennandi, og eg treivst avbera væl. Eg hevði ikki nakrar itøkiligar ætlanir um at flyta til Føroya, men tá hetta starvið á Elektron varð lýst leyst, fekk eg hug at royna tað. Vit høvdu ikki avtalað, nær vit skuldu fara aftur til Føroya, men tað lá alla tíðina í luftini, at vit skuldu heim aftur onkuntíð.

- Tað er torført at svara greitt, hví eg valdi at koma aftur, tí tað eru fleiri orsøkir. Nakað hefur tað at gera við, at eg hevði fingið roynt meg sjálvan og helt meg hava nakað at bjóða.

Menn hava sínar serligu dreymar

- Eg haldi eisini, at nakað serligt byggir undir ynskinum hjá føroyskum monnum at fara aftur til Føroya. Tað er alt tað, sum føroyskir menn fáast við. Kvinnurnar hugsa fyrst og fremst um, hvar børnini hava tað best, men menninir droyma um at fara heim aftur og fara á flot og alt tað. Eg sigi meg ikki frian fyri hetta, tí eg havi longu verið úti við báti, síðan vit komu heim aftur, um enn ikki so ofta sum eg kundi hugsað mær.

- Men tað var so nógv annað, sum dró. Vit báðu í eini íbúð í Keypmannahavn, og eg helt tað vera betri fyri børnini at vaksa upp í Føroyum enn í einum betonghúsi í stórbýnum. Dóttirin er níggu ára gomul, og høvdu vit biðað nøkur ár afturat við at komið aftur, kundi hon kanska funnið uppá at sett seg ímóti tí.

Umfamt dóttirina Sofiu eiga Niels Christian og Herborg árgamla sonin Magnus.

Dóttirin hevði ongar trupulleikar við at flyta við Føroya, sjálvt um hon alt sitt lív hevur búð í Danmark. Hon hevur alla tíðina tosað føroyskt eisini. Í fyrstuni dugði hon ikki við, at hon kundi fara út sjálf, at her var ikki neyðugt at skula fylgjast í skúla. Men hon hevur longu vant seg við at hava størri ráðarum, og nú tosar hon nógv um náttúru og vildi fegin sloppið at búð á bygð.

Aðrar lógir

Niels Christian kendi seg væl móttákn, tá hann kom á Elektron at vera stjóri.

- Hetta var eisini ein spennandi uppgáva og fekk, men tað var samstundis trupult. Útbúgving mín er dansk, og eg kenni mest til

- Føroyingum vantar sjálvsálit, og hesum mugu vit koma til lívs, tí vit mugu og skulu sjálf loysa okkara trupulleikar. Føroyingar eru eisini minst líka dugnaligir og idnir sum onnur fólk, heldur Niels Christian Nolsøe, sum valdi stjórarstarv her fram um gott starv í Danmark. Hann vil sleppa at visa, hvat hann dugir

Kreppan dró heldur enn ræddi

- Tað er ein spurningur, um tað ikki er neyðugt fyri eitt lítið land sum Føroyar, at ein partur av fólkinum flytir til og frá, men sjálvandi treytað av at tey flyta við fríum vilja, sigur Niels Christian Nolsøe, stjóri á Elektron

dansk viðurskipti. Hetta samfelagið er heilt øðrvísi, og nógv av tí, eg havi lært, kann tí ikki brúkast her. Vanligu búskaparligu tyngdilogirnar eru ikki galdandi í Føroyum. Aðrastaðni eru skørp mark millum politisku verðina, almennar stovnar og vinnulívið. Hetta samfelagið er so lítið, og alt er samanvætt. Tey somu fólkinu ganga aftur í øllum, og tey kennast eisini privat, hittast í føðingardøgum, t.d. tí tey eru skyldfólk ella grannar. Soleiðis er tað ikki aðrastaðni.

- Tá eg sigi hetta, er tað ikki tí, at eg eri fyri at trýsta nakra útlenska skipan niður yvir Føroyar. Vit eiga í øllum at taka tað besta úr útlondum og seta tað saman við tí, sum er gott hjá okkum.

Kreppan og tað høga skattatrystið ræddi ikki

Niels Christian at fara aftur til Føroya.

Fleiri vilja heim nú

- Eg kenni fleiri, sum eru komin ella hava hug at koma aftur til Føroya. Úppá ein máta kann eg siga, at kreppan ger sitt til, at hesi hava hug at koma aftur. Tað er kanska okkurt í undirvitsku teirra, sum sigur, at tey kunnu gera okkurt gagnligt í Føroyum.

- Eg hugsi ongantíð um skatt, sjálvt um tann spurningurin hevur sín týðning, men eg veit ikki, um eg var komin, hevði eg fingið verri kor her. Eg eri nøgdur við mína løn, og eg haldi, at væl lønt hava minst líka góðar umstøður í Føroyum sum í Danmark.

Niels Christian er fegin um, at hann valdi at koma aftur, sjálvt um hann eisini saknar stórbýin. Tað er gott at vera nærri sínum foreldrum, verforeldrum, systkjum og øðrum. Tað er heldur

ikki so galið, at nú er lættari at fáa hendur á føroyskum mati.

- Eg dugi ikki at siga, um vit verða her fyri lívið. Eg kann búgva allastaðni, um tað skuldi verið.

Vantandi sjálvsálit

Okkurt er keðiligt í Føroyum, meira enn so, heldur Niels Christian.

- Eg haldi føroyingar hava ógrundaðar undirlutakenslur yvirfyri útlendingum. Hesum mugu vit koma til lívs. Vit halda okkum alt ov nógv til danir, men vit nýðast sjálf at loysa okkara trupulleikar, og tað klára vit eisini, um vit bara hava álit á okkum sjálfum. Føroyingar eru minst líka dugnaligir og idnir sum onnur fólk. Eg kann til dømis nevna hesa fyrirkuna, ið hevur minst líka gott fólk sum líknandi fyrirkur í Danmark.

Flyting er góð

Prátið telur at enda inn á øll fólkinu, sum flyta til og frá.

- Siggja vit burtur frá tí óvanliga stóru fráflytingini seinastu árinu, so er tað ein spurningur, um tað ikki er neyðugt fyri eitt lítið land sum Føroyar, at ein partur av fólkinum flytir til og frá sjálvandi treytað av, at tey flyta av fríum vilja.

- Tað er ikki bara ringt fyri landið, at fólk koma og fara, tí samskipti er neyðugt og mennir samfelagið. Vit mugu jú ikki avbyrgja okkum. Tað er gott, at ungdomurin fer burtur at lesa og kemur aftur við nýggjum tankum, men so skal rúm eisini vera fyri teimum aftur í Føroyum.

- Mítt arbeiði var ein spennandi uppgáva at fáa, men tað var eisini trupult at byrja. Hetta samfelagið er heilt øðrvísi, enn tað danska, sum eg kenni mest til, og nógv av tí, eg havi lært, kann ikki brúkast her. Vanligu búskaparligu lógirnar eru ikki galdandi í Føroyum. Her er alt samanvætt, og tey somu fólkinu ganga aftur í øllum, sigur Niels Christian